

PAŠAUKIMO ISTORIJA

Kun. Povilo Narijausko pašaukimo istorija

Brangūs „Teesie“ skaitytojai, redakcija labai džiaugiasi, kad šiame numeryje pavyko išspausdinti kun. Povilo Narijausko pašaukimo liudijimą. Šis kunigas gyvena Vilniaus kunigų seminarijoje, dėsto giedojimo ir retorikos disciplinas, taip pat tarnauja Gerosios Vilties parapijoje ir yra Mykolo Riomerio universiteto kapelionas. Jo pašaukimo istorija yra išties nepaprasta, todėl linkime malonaus skaitymo!

Esu Povilas Narijauskas. Šiandien atlieku kunigišką tarnystę jau aštuntus metus. 2000-aisiais

metais baigęs bakalauro studijas, jau buvau įstojęs į magistro studijas Lietuvos Muzikos Akademijoje, studijavau operinį dainavimą. Buvau laimingas, nes niekada netrūko nei darbo (*Show* versle – renginių

organizatoriaus, renginių vedėjo bei atlikėjo, mokykloje – mokytojo), nei pinigų, nei moterų.

Tą man įsimintiną rugsėjo 15 d., kuri, nors to dar ir nesuvokiau, pakeitė visą mano gyvenimą, dalyvavau draugų religinės santuokos ceremonijoje. Gražus kunigo giedojimas apeigas darė labai iškilmingas. Tačiau įpusėjus apeigoms išgirdau, kaip kažkas mane pašaukė vardu – Povilai, Povilai. Atsisukęs nieko nepamačiau, todėl nusprendęs, jog man pasigirdo, toliau stebėjau vestuves, tačiau netrukus vėl išgirdau mane kviečiant balsu, atsisukęs ir vėl nieko neišvydau. Pasižiūrėjęs į greta stovinčius, kurie visiškai nereagavo į mano girdėtą šaukimą, nieko negalėjau suprasti, tačiau nesuteikiau tam didesnės reikšmės.

Tačiau kai po kurio laiko išgirdau mane šaukiant vardu trečią kartą, aš supratau, tiesiog žinojau, jog tai yra Dievo balsas. Balsas, kuris man pasakė: „Tavo gyvenimas priklauso man“. Ir viskas.

Per darbus ir linksmybes aš greitai užmiršau šį įvykį, tačiau po dviejų savaitių jis kreipėsi į mane vėl, ir kaip pirmą kartą, Jo balsą girdėjau ne savo

Lietuvos jaunimo dienos Kaune

Galve - šilto vandens megejams

viduje, tačiau savo ausimis, taip, kaip girdžiu vėjo švilpimą ar žmonių šnekėjimą.

Priminęs, kad mano gyvenimas priklauso Jam, Dievas nedviprasmiškai pasakė, koku keliu aš turėčiau eiti. Nors kalbėjau su Dievu, tačiau aš nebuvo linkęs sutikti su Jo noru, pareiškęs, jog aš esu patenkintas ir laimingas dabartiniame savo gyvenime, todėl nė nesiruošiu jo keisti. Dievas man neprieštaravo, tik dar kartą pasakė, jog mano gyvenimas priklauso Jam.

Toks pokalbis pasikartojo dar keletą kartų per kitas dvi savaites, tačiau aš buvau nepalaužiamas.

Tai buvo metai, kai mano dainavimo kokybė sparčiau gerėjo ir ateities karjeros perspektyva kasdien buvo vis šviesesnė, tačiau lapkritį susirgau. Dėl šios priežasties dainuoti darėsi vis sunkiau.

Tuo metu kiekvieno koncerto išvakarėse į mane prabildavęs Viešpats prašydavo manęs persigalvoti. Aš sakydavau, jog jei Jis man sugražins

Šv. Mišios Mykolo Romerio universiteto koplyčioje

sveiką balsą rytojaus pasirodymui, tai aš pagalvosiu apie Jo pasiūlymą. Tačiau rytojaus vakare pasirodymui praėjus gerai, netgi puikiai, vėl į mane besikreipiančiam Dievui aš grubiai atkirsdavau, jog apie Jo pasiūlymą nenoriu nė girdėti. Liga vėl grįždavo.

Nors gėda prisipažinti, tačiau tais metais su Dievu kalbėjau taip bjauriai kaip iki šiol nesu kalbėjęs nė su vienu man kenkusių žmogumi. Toks Dievo užgauliojimas ir Jo kantrybės bandymas tesėsi iki pat Sausio 12-osios, kai tiesioginiame eteryje turėjau atlikti specialiai Sausio 13-osios įvykiams (SSSR armijos agresijai prieš Lietuvos Respubliką) atminti sukurtą kūrinį.

Iš koncerto seminarijoje

Tą rytą repetuodamas praradau balsą. Gydytoja, kuri visą tą laiką mane gydė, atsisakė tęsti gydymą sakydama, jog visiškai nesupranta, kas man dedasi, nes nors mato ligos simptomus, tačiau pačios ligos nemato, o ir organizmas visiškai nereaguoja į jokių vaistų.

Kitos dvi savaitės buvo vienas sunkiausių laikotarpių, nes jaučiausi praradęs tai, ant ko buvo pastatytas mano gyvenimas. Į pagalbos prašymus Dievas neatsiliepdavo, kol galiausiai supratau, jog tai buvo Dievo būdas prabilti į mane taip, jog pagaliau Jį išgirsčiau.

Tada su Dievu sudarėme sutartį, jog jei Jis man grąžins balsą, aš rimtai pagalvosiu apie Jo pasiūlymą, tačiau jei pagalvojęs nuspręsiu, jog tai ne man, Jis paliks mane ramybėje. Jo sutikimas buvo

paskutinis kartas, kai aš girdėjau Dievo balsą savo ausimis. Tęsėdamas pažadą pradėjau rimtai galvoti apie savo pašaukimą į kunigystę, kartu vildamasis, jog prieisiu prie išvados, kad tai ne mano kelias. Kai pirmą kartą atsiverčiau Bibliją (kurios anksčiau nebuvo skaitęs), perskaičiau pranašo Samuelio ir apaštalo Pauliaus pašaukimo istorijas. Išsigandau savo istorijoje atradęs jų istorijų atitikmenis, todėl net trejus metus nediršau niekam (išskyrus tėvus) pasakoti savo istorijos. Praėjus maždaug metams, sausio pabaigoje, vieną dieną prabudęs supratau, jog Dievas perkeitė mano širdį ir Jo prašymas tapo mano gyvenimo keliu. Nieko nelaukdamas apie tai papasakojau tėvams ir savo merginai, kurią tada mylėjau.

Nors prieš pašaukimą maniau esąs laimingas, tačiau niekada nebuvo galvojęs, kad galima būti tokiam laimingam atidavus savo gyvenimą į Dievo rankas.

Kai pasakoju žmonėms šią savo istoriją, kartais išgirstu klausimą „Kodėl Dievas į mane kreipėsi tokiu neįprastu šiais laikais būdu?“ Melsdamasis supratau, jog tai nėra joks mano išaukštinimas kitų akyse, tiesiog aš buvau kurčias visiems kitiems kvietimams, kuriuos man siuntė Dievas, todėl Jis pasirinko kraštutinę priemonę, trinktelėdamas ja taip, jog net kurtieji išgirstų, o aklieji praregėtų.

Ačiū Tau, Dieve, už pašaukimą ir Tavo beribę meilę bei kantrybę kurčiam savo vaikui!

Parengė
klier. Gabrielius Satkauskas